

Arrest

nr. 138 028 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 9 maart 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 oktober 2014 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19*ter*).

Op 31 augustus 2009 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19*ter*).

Op 13 augustus 2010 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 met bevel).

Op 28 september 2010 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als zoon van de heer D. A. M. (bijlage 19ter).

Op 9 maart 2011 werd er een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat het verblijfsrecht van zijn vader, in functie van wie de aanvraag gebeurde, op 29 november 2010 ingetrokken werd (bijlage 21).

Dat zijn de thans bestreden beslissingen:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., A., geboren te M, op 04.07.1981 en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater,  1,1  van de wet van 15.12.1980: er wordt, op basis van artikel 42bis,  1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben.

Het verblijfsrecht van de vader van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd op 29.11.2010 ingetrokken door Lang Verblijf. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene eveneens ingetrokken.”

Op 23 maart 2011 werd verzoeker door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 1 maart 2016.

Op 16 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om het duurzaam verblijfsrecht te bekomen.

Op 19 augustus 2014 nam verweerder de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Veemdelingenwet), van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM), alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel:

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“8.1. Op 09.03.2011 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat het verblijfsrecht van verzoeker ten onrechte werd beëindigd.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. De Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins verplicht om toepassing te maken van voormelde bepaling (in de wettekst staat het woord ‘kan’ hetgeen duidt op een mogelijkheid en geen verplichting) zodat zij haar beslissing wanneer zij hier wel toepassing van wenst te maken uitgebreid dient te motiveren.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet bepaalde:

“   1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1  er wordt, op basis van artikel 42bis,   1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom zij het nodig vond om het verblijf van verzoeker in te trekken. Een simpele verwijzing naar artikel 42quater §1, 1 Vreemdelingenwet is niet voldoende. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte over een discretionaire bevoegdheid beschikte kwam het haar toe te preciseren waarom het verblijf van verzoeker werd ingetrokken.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker nooit in kennis heeft gesteld van de beëindiging van zijn verblijf of van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd pas 3 jaar later geconfronteerd met de bestreden beslissing nadat hij de beslissing ontving van zijn aanvraag tot duurzaam verblijf. De vader van verzoeker werd reeds in 2011 terug in het bezit gesteld van een E-kaart. Verzoeker zelf heeft steeds gewerkt. Destijds werkte ook de vader, doch recent is hij met pensioen gegaan, reden waarom verzoeker duurzaam verblijf had aangevraagd. Dat elke redelijke overheid in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing zou hebben ingetrokken. Indien verzoeker in kennis was gesteld geweest van de bestreden beslissing had hij onmiddellijk een nieuwe aanvraag ingediend in 2011 samen met zijn vader. Door de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken is dit heden niet meer mogelijk nu de vader niet meer werkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt op een kennelijk onredelijke wijze en heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de beëindiging van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Een manifeste schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verbleef regelmatig in België in functie van zijn vader sedert 28.09.2010. Hij werkte, was ingeschreven bij het ziekenfonds, ingeschreven bij de gemeente. De gemeente Antwerpen was zelfs niet op de hoogte van de bestreden beslissing, laat staan verzoeker zelf.

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij werkt, langdurig in België verblijft, nog steeds samenwoont bij zijn vader die eveneens legaal in het land verblijft sedert 8 jaar.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

8.2. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt momenteel als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “zo nodig” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Gelet op de gegeven

discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de beëindiging van het verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ouders, zus en minderjarige broer waarmee hij samenwoont onder hetzelfde dak. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat het gezin hem onmogelijk kan volgen. Verzoeker werkt ook alle jaren op een legale wijze. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij werkt hier dagelijks en verblijft hier sedert lange tijd. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. 8.4. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.1. Aangaande de beslissing tot beëindiging van verblijf

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motivering dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar artikel 42quater, § 1, 1^e van de Vreemdelingenwet en niet zou preciseren waarom het verblijf van verzoeker wordt ingetrokken. De Raad stelt echter vast dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom hij is overgegaan tot de beëindiging van het verblijf, met name omdat het verblijfsrecht van de vader van de betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd ingetrokken op 29 november 2010.

Bijgevolg is voldaan aan de vereiste van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker voert eveneens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stipt aan dat hij pas drie jaar na de bestreden beslissing effectief in kennis werd gesteld door de gemeente van de beëindiging van het verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent dat deze laattijdige kennisgeving hem verhinderde om reeds in 2011 een nieuwe aanvraag in te dienen, nu zijn vader in 2011 terug in het bezit zou gesteld geweest zijn van een E-kaart en hij zelf altijd zou gewerkt hebben. Destijds zou zijn vader gewerkt hebben, maar door het pensioen van zijn vader zou het indienen van die aanvraag thans niet meer mogelijk zijn.

De Raad stipt vooreerst aan dat de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing op zich geen afbreuk doet aan het feit dat ze op het ogenblik dat de beslissing werd genomen rechtsgeldig was. Verzoeker betwist ook niet dat het verblijfsrecht van zijn vader, waarop zijn verblijfsrecht steunde, op 29 november 2010 werd ingetrokken en de laattijdige kennisgeving heeft verzoeker bovendien niet verhinderd tijdig beroep aan te tekenen tegen de beslissing. Eveneens blijkt nergens uit het administratief dossier dat de vader van verzoeker nadien nog een E-kaart zou gekregen hebben, evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zelf "steeds gewerkt zou hebben". Integendeel heeft verzoeker juist verscheidene aanvragen ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarbij hij telkens moest aantonen ten laste te zijn van zijn vader. Er zitten dus tal van stukken in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker zonder beroep was.

Bovendien weze het aangestipt dat de afgifte van een verblijfskaart (*in casu* de F-kaart) op 23 maart 2011 slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter heeft, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt sedert die datum (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de stad Antwerpen ook over geen enkele bevoegdheid. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de stad Antwerpen verzoeker – per vergissing – op 23 maart 2011 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, doch dat verweerder reeds op 9 maart 2011 de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten had genomen.

De Raad kan evenmin volgen dat de stad Antwerpen of de verzoeker niet op de hoogte zouden geweest zijn van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 9 maart 2011 aan de stad Antwerpen een schrijven richtte waarin stond dat verzoeker sedert 1 maart 2011 recht had op een F-kaart maar dat dat document diende ingetrokken te worden aan de hand van de thans aangevochten bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens zit een "synthesedocument telefoongesprek" van 15 maart 2011 in het dossier van de gemachtigde met de toenmalige raadsman van verzoeker waaruit blijkt dat men overeengekomen was drie maanden met de betekening te wachten "*tot de vader weer kan werken*". Er staat eveneens dat na drie maanden zou gecheckt worden of de vader een nieuwe aanvraag zou gedaan hebben. Vervolgens, drie maanden later, blijkt uit een document van 20 juni 2011 dat de gemachtigde de stad Antwerpen opnieuw heeft verzocht de bijlage 21 te betekenen aangezien de vader geen nieuwe aanvraag had gedaan. Hieruit blijkt dat zowel de stad Antwerpen als de toenmalige raadsman van verzoeker op de hoogte waren van de bestreden beslissing, ook al heeft de stad Antwerpen dan duidelijk per vergissing toch een F-kaart afgegeven op 23 maart 2011 en de bestreden beslissing pas zeer laat betekend op 14 oktober 2014.

Waar verzoeker nog aanstipt dat bij de beëindiging van het verblijf geen rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, stipt de Raad aan dat hij zich moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Verzoeker wenst

bij deze eigenlijk een toepassing van het laatste lid van het huidig artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet doch op het ogenblik van de bestreden beslissing stond deze vereiste nog niet in het desbetreffende artikel. Bijgevolg kan de gemachtigde geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid op deze grond worden verweten. Evenmin kan een onafdoende motivering over deze elementen worden vastgesteld.

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker eveneens een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, stelt de Raad vast dat de beëindiging van verblijf op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dus dat dit tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf niet dienstig kan worden opgeworpen.

Men weze eraan herinnerd dat de bijlage 21 twee te onderscheiden beslissingen bevat, met name de beslissing tot beëindiging van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat beide beslissingen afzonderlijk op hun wettigheid worden getoetst. Het feit dat beide beslissingen vervat zijn in een *instrumentum* doet hieraan geen afbreuk (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat het aan verweerder toekwam om duidelijk te preciseren welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet vereist.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Zo de Minister of zijn gemachtigde het nodig acht, kan hij, in dezelfde gevallen, de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling opgesloten worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel zonder dat de duur van de hechtenis twee maanden te boven mag gaan.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Allereerst merkt de Raad op dat verweerder, in toepassing van het destijds geldende artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, gedurende de eerste twee jaar na de erkenning van een recht op verblijf dit verblijf kon beëindigen, in een aantal in deze wetsbepaling voorziene gevallen. Het komt verweerder toe om na te gaan of de betrokken vreemdeling valt onder de limitatief opgesomde gevallen. Indien verweerder vaststelt dat dit het geval is (zoals *in casu*) dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden nemen. Deze vaststelling leidt echter niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigt, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvV AV van 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995).

Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk bepaalt en bepaalde dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, dient te vermelden. Dit heeft verweerder *in casu* nagelaten.

Verzoeker heeft op gegronde wijze aangevoerd dat het niet verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel.

Een eventuele gegrondheid van het overige middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt het middel op grond van artikel 8 van het EVRM niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, met name de beëindiging van het verblijfsrecht. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2011 is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 9 maart 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES